

DZIENNIK WARSZAWSKI

Nr. 271.

Sobota, 26 Listopada (8 Grudnia.)

1866 r.

Wychodzi codziennie, oprócz dni następujących, po Świątach uroczystych i Niedziela-
lach. — Prenumerata w biurze Dyrekcji, ulica Miodowa Nr. 487 i Kantorach. — Ob-
wieszczenia przyjmują się za opłatą od wiersza druku: za 1-krotne obwieszczenie
kop. 6, za 2-krotne kop. 9, za 3-krotne kop. 12. — Artykuły nadsyłane do zamieszczania
w Dzienniku nie zwracają się. — We wszystkim co dotyczy Dziennika, należy
odnosić się wprost do Dyrekcji obu Dzienników Warszawskich.

Rok 3.

Prenumerata w Warszawie rocznie rs. 8. — Półrocznie rs. 4. — Kwartalnie rs. 2. —
Miesięcznie kop. 67. — Bez odnoszenia w biurze Dyrekcji prenumerata nie przy-
jmuje się. — Numer pojedynczy kop. 5. — Za odnoszenie do domu opłaca się miesię-
cznie kop. 5. — Na prowincji na stacjach Pocztowych w Królestwie i Cesarstwie
Rocznie rs. 9 kop. 20. Półrocznie rs. 4 kop. 60. Kwartalnie rs. 2 kop. 30.
Miesięcznie kop. 80.

SPIS RZECZY.

DZIAŁ URZĘDOWY. — Rozkaz do zarządu cywilnego. — Postanowienie rady administr. — Sprawozdanie o tabelach likwidacyjnych. — Zarząd jenerał-policmajstra. — Komisja rząd. spraw wewn. i duch. — Komendant warszawski. — Droga żel. warsz.-bydg.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY. — Warszawa. — Przegląd polityczny. — Wiadomości telegraficzne. — Kwestja galicyjska. — Uroczystość. — Balet „Pirat”. — Wieczór w instytucie muzycz. — Koncert. — Wypadki. — Wieczór u J. C. W. W. Ks. Heleny Pawłówny. — Wiadomości dworskie. — Sekretarz stanu Milutin. — Ameryka. — Polityka prezydenta Johnsona. — Anglja. — Procesja robotników. — Austrja. — Ochotnicy austrjacy w Meksyku. — Posel neapolitański. — Francja. — Kwestja meksykańska. — Hiszpanja. — Podróż królowej. — Prusy. — Parlament północno-niemiecki. — Poprawka. — Włochy. — Ewakuacja. — Układy z Rzymem. — Reformy w Rzymie. — Korespondencja z Paryża. — Rosja i Europa (II). — Rozmaitości.

PRZEWODNIK WARSZAWSKI. — Poranek muzyczny. — Prelekcje fizyki doświadczalnej. — Gwiazdka w sklepie p. Bednawskiego, i t. d.

DZIAŁ URZĘDOWY

Warszawa.

dnia 25 Listopada (7 Grudnia).

Rozkaz do Zarządu Cywilnego Królestwa Polskiego z dnia 4 (16) Listopada r. b. Nr 16 zamieszczony jest w osobnym dodatku do dzisiejszego numeru.

W IMIENIU NAJJAŚNIEJSZEGO

ALEXANDRA II-go,

CESARZA I SAMOWŁADCY WSZECH ROSJI,

KRÓLA POLSKIEGO,

WIELKIEGO KSIĘCIA FINLANDZKIEGO

etc., etc., etc.

Rada Administracyjna Królestwa.

Zważywszy, że przepis objęty art. 9 Postanowienia Rady Administracyjnej Królestwa z dnia 15 (27) Lutego 1852 roku, iż nowo mianowany na Urząd miejski, złożenia kaucji wymagający, obowiązany jest przed zainstalowaniem go, złożyć takową całkowicie, jest uciążliwy dla niektórych Prezydentów i Burmistrzów miast, i że w razach wyjątkowych może być dopuszczona w tym względzie ulga, Rada Administracyjna, na przedstawienie Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych i z mocy Najwyższego Jego Cesarskiej Mości zezwolenia, postanowiła i stanowi:

Artykuł 1. Artykuł 9-ty Postanowienia Rady Administracyjnej Królestwa, z dnia 15 (27) Lutego 1852, stanowiący, iż nowo mianowany na Urząd miejski, złożenia kaucji wymagający, obowiązany jest, przed rozpoczęciem Urzędowania, to jest przed zainstalowaniem go, złożyć takową całkowicie, uzupełnia się jak następuje:

„Pozostawia się Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych, prawo pozwalania Prezydentom i Burmistrzom tych miast, w których są oddzielni Kasjerowie, kompletować kaucje przez potrącanie 1/4 części płacy przywiązanej do ich posad.”

Art. 2. Wykonanie niniejszego Postanowienia, które w Dzienniku Praw zamieszczone być ma, poleca się Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych.

Состоялось въ Варшавѣ дня 15 (27) Ноябрь 1866 года.

За отсутствием Намѣстника, Управляющій Гражданскою Частью Дѣйствительный Тайный Совѣтникъ,

(подписаль) Сенаторъ Фундуклей.

Главный Директоръ Предсѣдательствующій въ Правительственной Комисіи Внутреннихъ и Духо-
вныхъ Дѣлъ, (подписаль) Князь Черкасскій.

Zarządzający interesami Rady Administracyjnej,

(podpisano) A. Zaborowski.

Przez Postanowienie Rady Administracyjnej Królestwa, w Wydziale Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych, mianowany został Podsekretarz Stanu przy Radzie Stanu Królestwa Polskiego, Członek

Rady Głównej Opiekuńczej Zakładów Dobroczynnych, Aleksy Broniewski, Prezydującym w Radzie Szczegółowej Opiekuńczej Szpitala 8-go Rocha w Warszawie.

SPRAWOZDANIE

o postępie czynności sprawdzenia tabel likwidacyjnych, ułożone na podstawie wiadomości otrzymanych do dnia 19 Listopada (1 Grudnia) 1866 r.

Numer.	K o m i s j e.	Liczba nadeszłych tabel.	Liczba sprawdzonych tabel z dóbr				Tabele sprawdzone obejmują		W średnim przecięciu wypada na dym.		Liczba tabel przedstawionych Komitetowi Urządzającemu.
			Prywatnych	Instytucyjnych	Majorkich	Razem	Dymów	Morgów.	Morgów	Prętów.	
1	Kielecka	1,257	984	11	48	1043	28,059	290,221	10	103	953
2	Krasnostawska	874	555	1	18	574	20,905	334,349	16	—	526
3	Warszawska	1,707	1041	1	4	1046	20,706	369,769	17	257	971
4	Kaliska	1,826	869	14	42	925	19,663	208,936	10	188	655
5	Suwalska	1,016	479	—	228	707	16,094	260,270	16	51	688
6	Lubelska	882	540	—	7	547	13,811	241,540	17	147	415
7	Olkuska	836	416	16	19	451	13,738	141,319	10	86	360
8	Łomżyńska	605	517	1	72	590	12,248	144,717	11	244	452
9	Bialska	547	366	3	26	395	12,081	285,538	23	190	225
10	Włocławska	1,483	834	1	81	916	11,541	165,263	14	97	783
11	Płocka	1,410	497	1	13	611	11,196	116,251	10	77	506
12	Piotrkowska	1,347	468	—	55	523	10,656	161,179	15	19	335
13	Radomska	1,226	388	—	65	453	10,573	183,850	17	117	400
14	Siedlecka	1,404	538	—	57	595	10,255	208,760	20	107	511
15	Ostrołęcka	962	438	—	32	470	8,711	85,672	9	251	375
W ogóle		17,381	9,030	49	767	9,846	220,237	3,197,634	14	155	8,155

Uwaga 1. Oprócz powyższej ilości podanych do Komisji Spraw Włościańskich, tabel (17,381), odesłano do Rządów Gubernialnych z powodu przejścia dóbr duchownych na rzecz Skarbu, tabel 525.

Uwaga 2. Ilość tabel sprawdzonych w Komisjach do chwili obecnej t. j. dnia 19 Listopada (1 Grudnia) jest istotnie większą od powyższej (9,846), gdyż ta ostatnia cyfra podana jest podług sprawozdań miesięcznych z których jedne przedstawione zostały przez Komisje, za czas do dnia 1 (13) Października, a drugie za czas do dnia 1 (13) Listopada.

Z liczby przedstawionych Komitetowi Urządzającemu tabel 8,155

Komisja Centralna zatwierdziła 6,636

podług tych tabel przyznano:

włościanom na dymów 144,050

gruntów użytkowych morgów 1,957,774

w średnim przecięciu na 1 dym około mórg 13 1/2

właścicielom dóbr wynagrodzenia rs. 26,211,546

w średnim przecięciu za jeden mórg około rs. 13 k. 40

czyli za dziesiątą rs. 26 k. 80

Z liczby przedstawionych tabel nie zatwierdzono 1,519

no 1,519

z tych zwrócono Komisjom do poprawienia 638

w celu dokonania oszacowania 158

nie rozpoznano z powodu nierozstrzygnięcia niektórych kwestij 309

pozostaje do rozpoznania 414.

Z liczby tabel przez Komisję Centralną zatwierdzonych:

a) przesłano Komisji Likwidacyjnej do dalszego działania 5,730

b) przygotowują się do odesłania 308

c) nie mogą być odesłane z powodu nieotrzymania wszystkich tabel z każdego oddzielnego dóbr 598

Komisja Likwidacyjna zarządziła wypłatę wynagrodzenia Listami Likwidacyjnymi właścicielom dóbr:

z tabel 5,431

na sumę rs. 19,958,345

Z Komitetu Urządzającego odesłano do miejscowych Komisji Spraw Włościańskich dla wprowadzenia w wykonanie tabel 5,383

Zwrócono z Komisji Spraw Włościańskich tabel ostatecznie w wykonanie wprowadzonych 1,333.

Zarząd Jenerał-Policmajstra w Królestwie Polskim, zawiadamia krewnych i rodzinę przestępcy politycznego, Franciszka Mazurkiewicza, który był aptekarzem w Lublinie, że przesłane od nich pieniądze w ilości r. pięćdziesiąt, z rozporządzenia jenerał-majora z Orszaku Jego Cesarskiej Mości, barona Frederyksa, przeznaczone zostały na korzyść Mikołajewskiej ochrony dla dzieci żołnierskich.

Komisja Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych, podaje do wiadomości powszechnej, że Najjaśniejszy Pan, w skutek najpoddaniejszego przedstawienia Ministra Finansów w dniu 23 Września 1866 roku Najwyżej rozkazać raczył: w celu ulepszenia nadzoru pogranicznego w Królestwie Polskiem, 1) Rozdzielić Kaliską Brygadę Straży Pogranicznej na dwie oddzielne brygady pod nazwą Aleksandryjskiej i Kaliskiej, i 2) Powiększyć w tym celu Straż o jednego dowódcę brygady

i jednego zapasowego oficera, a dla nie obciążenia Skarbu Państwa zwiększeniem wydatków na utrzymanie Straży, ograniczyć skład oficerów tejże do jednego Rotnego dowódcy i trzech oficerów oddziałowych.

Warszawski Komendant, jenerał-lejtnant książę Bebutow, powróciwszy z St. Petersburga, objął swe obowiązki.

Droga Żelazna Warszawsko-Bydgoska. — Osoby, które na mocy zdeponowanych Akcyj pragną przyjąć udział na Ogólnym Zebraniu Nadzwyczajnym Akcjonariuszów Drogi Żelaznej Warszawsko-Bydgoskiej w d. 28 Listopada (10 Grudnia) r. b., raczą zgłosić się po karty wniścia do Biura Dyrekcji w Głównym Dworcu w dniu jutrzejszym to jest dnia 26 Listopada (8 Grudnia) od godziny 10 rano do 2 z południa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Warszawa.

dnia 25 Listopada (7 Grudnia).

Zamierzona podróż cesarzowej Eugenji do Rzymu, jakkolwiek obecnie odroczone, ciągle jest przedmiotem komentarzy. W sferach pragnących jej urzeczywistnienia, utrzymują, że rząd florencki nic nie ma przeciwko niej, czy to dla tego, że szczerze pragnie pojednania się ze stolicą apostolską, czy też, że chce wykazać nieugięty tej ostatniej upór. Inni mniemają, że układy wszczęte przez Francję z innymi mocarstwami, w celu uregulowania kwestji rzymskiej, są na ukończeniu, a cesarzowa Eugenia osobiście uwiadomiłaby Piusa IX o ich rezultacie. Z oświadczenia *Osservatore romano*, o którym już wspominaliśmy, a mianowicie wyrażenia, iż „papież nie zamyka nigdy ucha przed propozycjami przychylnymi dla sprawy religijnej”, wnoszą, iż dwór rzymski nie byłby przeciwny, żeby Włochy rozpoczęły układy i wysłały pełnomocnika, a *Corriere italiano* zapewnia, iż wysłana poufna duchowna osoba z Florencji do Rzymu, zawiadomiła, że papież przystaje na prowadzenie nowych układów, ale nie na tych podstawach, na jakich toczono w zeszłym roku układy, doprowadziły do zerwania.

Mówią o małżeństwie następcy tronu włoskiego księcia Humberta, albo z córką arcyksięcia Alberta, z którym walczył pod Custozzą, albo z siostrzenicą wielkiego księcia modeneskiego, z małżeństwa jego młodszego brata z starszą siostrą królowej belgów. Dzienniki wiedeńskie zaprzeczają tym wieściom, ale zdaje się, że cesarz austriacki nie odmówiłby ręki jednej z tych księżniczek księciu Humbertowi, który ma odbyć podróż po dworach niemieckich, nie pomijając rozumie się i Wiednia.

Według wiedeńskiej korespondencji do *Pester Lloyd*, spodziewają się mianowania osobnego odpowiedzialnego ministerstwa węgierskiego, zaraz po ukończeniu prac komisji 67-miu, a zatem może przed Nowym Rokiem.

Utrzymują, że w łonie angielskiego parlamentu powstało rozdwojenie, z powodu kwestji reformy i ma nastąpić częściowa w nim zmiana.

Odezwa prezydenta Johnsona do kongresu Stanów Zjednoczonych, dająca objaśnienia o polityce zewnętrznej i wewnętrznej, stanowi ważną wskazówkę. Prezydent Johnson, pomimo namów swych stronników i w obec ogromnej większości swych przeciwników, nie zmienił swego poglądu co do polityki wewnętrznej, a nawet zachęcał kongres, aby poszedł za jego zdaniem, — to jest unieważnił poprawki do konstytucji i przypuścił stany południowe do reprezentacji. Ponieważ prezydent wie dobrze, że jego propozycja nie może liczyć na przyjazne przyjęcie w kongresie, którego większość chce go, za jego stronność do stanów południowych, postawić w stanie oskarżenia i zawiesić w urzędowaniu, przeto musi mieć dostateczną powagę do stawienia czoła oporowi, a obok tego, musi liczyć na to, że polityka zagraniczna, w części przynajmniej, spory wewnętrzne sparaliżuje. Oświadczenia jego co do tej polityki, im milej będą brzmiały w uszach mieszkańców Stanów Zjednoczonych, tem przykrzejsze sprawią wrażenie w państwach, których dotyczą. Powstaje on jawnie przeciwko przedłużeniu pobytu wojsk francuzkich w Meksyku, jako niedotrzymaniu umowy, nie wiadomo, czy zawartej pomiędzy Stanami Zjednoczonymi a Francją, czy też pomiędzy tą ostatnią a Meksykiem. Anglikom zaś udziela radę, wyglądającą na groźbę, aby się pospieszyli z uregulowaniem sprawy statku *Alabama*. Ciekawem jest, co odezwa powiada o cesarzu Maksymilianie i o misji jen. Shermana. Że obecnie Stany

Zjednoczone nie myślą jeszcze interwenjować w Meksyku, okazuje się to z wiadomości podanych przez *Monitora*, że jen. Scheridan i washingtonski minister wojny, zganili zamiar generała Sedgewick (zajęcia Matamorasa) przez wojska związkowe, pod pozorem zabezpieczenia życia i mienia, zamieszkałych tam poddanych Stanów Zjednoczonych. Rząd francuzki pospieszył z odpowiedzią na odezwę prezydenta Johnsona, ogłaszając w *Monitorze*, iż robią się przygotowania do przewiezienia wojsk francuzkich z Meksyku do Francji.

O cesarzu Maksymilianie nie ma jeszcze pewnych wiadomości, po tych, które donosiły, że 1-go listopada był w Orizabie. Wieść, jakoby marszałek Bazaine, groźbą aresztowania, wstrzymał wyjazd cesarza, zdaje się nieprawdopodobną.

Zwracamy uwagę czytelników naszych na zamieszczone poniżej korespondencję z Paryża i drugi artykuł *Głosu* o dziele p. Henryka Martin „Rosja i Europa”.

Wiadomości telegraficzne.

* *Paryż, 5 grudnia.* Po otrzymaniu wiadomości z Meksyku, przywiezionych przez parostatek pocztowy *Seine*, nie nadeszły z tamtąd żadne inne wiarogodne doniesienia. Z wiadomości tych okazuje się, że cesarz Maksymilian znajdował się jeszcze 1-go listopada w Orizaba, i że nie przedsięwziął nic takiego, z czego możnaby było wyprowadzić wnioski o dalszych jego zamiarach. (*Wolff's T. B.*)

* *Paryż, 5 grudnia.* *Monitor* dzisiejszy pisze: Według otrzymanych tu wiadomości ze Stanów Zjednoczonych, generał amerykański Sedgewick zamierzał żądać oddania mu miasta Matamorasa, pod pretekstem, że chce w ten sposób zapobiedz uszkodzeniu i zrabowaniu mienia amerykańskiego. Lecz generał Sheridan, powziawszy wiadomość o tem, że projekt podobny może być przywiedziony do skutku, potępił głośno tak nieusprawiedliwiony zamiar. Minister wojny Stanów Zjednoczonych miał pochwalić podobne wystąpienie generała Sheridana i jednocześnie wyrazić niezadowolenie z powodu postawy, jaką przyjął generał Sedgewick. (*Tamże.*)

* *Hanower, 5 grudnia.* Dekretem królewskim z daty 27-go listopada, pruski kodeks karny wojskowy zaprowadzony został w Hanowerze. Dotychczasowe władze hanowerskie wojskowo-karne zostały zwinęte. (*Tamże.*)

* *Berlin, 5 grudnia.* Prezes izby deputowanych wypowiedział życzenie, ażeby rozprawy nad budżetem ukończone były do 17, a koniec obrad sejmowych nastąpił 22 grudnia. — *Prov. Corr.* pisze: Wypracowany przez rząd pruski projekt konstytucji związkowej, odpowiadać będzie jak najbardziej dążnościom i potrzebie potężnego zjednoczenia i wspólnego rozwoju narodowego. Niezbędne jest o ile można domagać się porozumienia rządów w tym względzie przed zebraniem się parlamentu. Po zamknięciu posiedzeń sejmowych przystąpi natychmiast naród pruski do wyboru deputowanych do parlamentu. — Hr. Bismarck zdaje codziennie po dawnemu królowi raporta i przewodniczy na posiedzeniach rady ministerjalnej. — Minister wojny stawać będzie w przyszłym tygodniu sam w obronie budżetu wojskowego. (*Tamże.*)

* *Hanower, 5 grudnia.* Najwyższy reskrypt upoważnia generała gubernatora do bezwzględnego zawieszania w urzędowaniu urzędników nieodpowiadających zamiarom rządu, i odsyłania pod śledztwo wojenno-sądowe do twierdzy Minden osoby wojskowe, biorące udział w agitacjach przeciwko rządowi. Temu samemu losowi ulegną osoby dopuszczające się obrazy przeciwko wojskowemu. (*Tamże.*)

* *Posener Zeitung*, zastanawiając się w swym artykule wstępnym (N^o 283), nad „kwestją galicyjską”, wywołaną przez austriacką *Gen. Corr.* (patrz telegram w numerze 266 naszego *Dziennika*), powiada:

„Austriacka *Gen. Corr.*, będąca, jak wiadomo, organem rządowym, usiłuje zbici twierdzenia korespondencji francuzkich, przypisujących władzom galicyjskim spółdziałanie w knowaniach wymierzonych przez emigrację polską przeciw Rosji. Pismo to zwala ciężar tych knowań na rząd ruski. Dowiedzionem zo-

stało dostatecznie, że stronnictwo rusińskie znajduje ze strony Rosji, lecz nie ze strony rządu ruskiego, wielką zachętkę do wytrwania w jego narodowych żądaniach, które atoli nie wzięły początku z Rosji. Ruch rusiński trwa od wielu już lat, lecz dopiero w ostatnich czasach dały się spostrzegać w Rosji wyraźne dla niego sympatje, tak, iż opierając się na nich, agitacja doszła do tego stopnia, iż można było uwierzyć w istnienie „kwestji galicyjskiej”. Nie ulega wątpliwości, że wyjście na jaw tej kwestji, nie jest dla rządu austriackiego dogodnie, lecz jest to w każdym razie naturalnym skutkiem austriackiej polityki co do narodowości, która to polityka wywoła, oprócz galicyjskiej, inne jeszcze kwestje. Jeżeli rząd austriacki zastanawiał się nad możebnym rozwojem tych kwestji, w takim razie nie ma się czego dziwić, że postanowił, jak powiada wyż przytoczony organ, „przedsięwziąć należyte środki, zdolne przeszkodzić wyjściu na jaw podobnych kwestji”.

Podług niezawodnych wiadomości z Wiednia, zdaje się, że jeden z takich środków wchodzi już w wykonanie. Powiadają mianowicie, że naczelnicy urzędów kwaternicznych tak w Wiedniu jak i w jego okolicach, otrzymali polecenie postarania się o rozkwatowanie wielu tysięcy wojsk, że urlopnicy, rozpuszczeni niedawno do domów, zostali znowu powołani, i że wkrótce, z powodu znacznego przewozu wojsk, transport frachtów na drodze żelaznej północnej dla osób prywatnych, wstrzymany będzie na czas nieograniczony.

Wojska te mają być posłane do Galicji.

Jeżeli *Gen. Corr.* ma na myśli takie środki, w takim razie cofa dość rychło swe poprzednie zaprzeczenie co do wiadomości o ruchach wojsk. Że namiestnictwo żywi obawy co do wybuchu katastrofy, okazuje się z rozestanego niedawno przezeń okólnika, w którym napomina swych urzędników, ażeby czuwali pilnie nie tylko nad propagandą ruską, lecz z także nad większą ludnością rusińską, okazującą sympatje dla Rosji. O najmniejszym wypadku na granicy ruskiej, ma być składany natychmiast raport; głównie zaś dopilnować należy, ażeby młodzi rusini nie emigrowali do Rosji.

Na sejmie, w rozprawach którego rusini biorą znowu udział, gdyż porobione im zostały ustępstwa, nie przyszło do dalszych scen secesji rusinów. Ci ostatni żywią nadzieję, że odniosą korzyści z przewidywanych niesnasek w łonie stronnictwa narodowego. Ustępstwa porobione im pod względem języka, są charakteru nieco nieszczerzego. Stronnictwo polskie chce im narzucić formę języka który nazywa *czysto ruskim*, jakkolwiek samo oświadczyło, że takowy nie jest dostatecznie wykształcony do użytku parlamentarnego. (Wiadomo, że polacy galicyjscy po prostu zbili się z tropu co do języka *russkiego*. Z jednej strony, deputowany hr. Borkowski oświadczył, że w Galicji nie ma Rusi, z drugiej zaś strony powiedziano, że ona nie tylko istnieje, lecz że nawet robione są badania co do prawdziwego języka ruskiego. Rozumie się, że naszego języka ruskiego, którym mówi 70 milionów, polacy galicyjscy nie uznają za prawdziwy język ruski, lecz nazywają go jakimś moskiewskim lub turańskomongolskim, i ażeby wybrnąć z tego chaosu, zgadzają się nazywać go *ruskim* lecz z tą różnicą, że piszą ten wyraz przez dwa *ss*, *russki*, a nie *ruski*. Jest to bardzo zabawne! Polacy galicyjscy przyznali przynajmniej, że jest Ruś i język ruski, wbrew twierdzeniom ruszocy Borkowskiego. Lecz czyż można przekreślać do takiego stopnia swą własną historję i etnografię? Przecież dochowały się pomniki z ostatnich czasów istnienia Rzeczypospolitej. Wiadomo, że do chwili ostatniego jej podziału, istniało województwo *russkie* i był tytuł *generała ziem ruskich*, do składu których należały, tak wyż wspomniane województwo ruskie, jak i województwo bełskie. Po przyłączeniu do Austrii tych ziem, z wyjątkiem województwa bełskiego, które weszło do składu gubernji lubelskiej, rząd austriacki nazwał je Galicją lub królestwem Galicji i Lodomerji (Włodzimierza), dołączając do tego także część Polski czyli województwa krakowskiego. Lecz czemże jest królestwo Galicji? Nie jest ono niczem innym, jak tylko Rusią Ruryka i Jarosława. Wiadomo, że Halicz był księstwem udzielnym, w którym potomkowie Jarosława panowali do połowy XIV wieku, i że Daniel Romanowicz używał tytułu *króla ruskiego*. Słowem, wszędzie tam jest Ruś, i nic innego jak tylko Ruś, która daje się czuć na każdym kroku. *P. R.*). Pod pozorem przeto, że wnioski i protokoły rusińskie redagowane były dotąd w języku ruskim lub w pewnego rodzaju języku kościelnym staro-bulgarskim, powołano tłómacza, który pisze wszystko w języku „czysto rusińskim.” Przeciw temu powstała opozycja, która apelowała do hr. Belcredi i powołała się na to, że cesar-

skie pismo odręczne przełożone zostało z niemieckiego na język ruski. (Wzmiankowaliśmy o tem w artykule pod tytułem: „Kwestja językowa w Galicji”, zamieszczonym w numerze 264 naszego *Dziennika*. P. R.)

Jeżeli spór o język dotyczy takich szczegółów, nie zostanie on prawdopodobnie prędko ukończony, z sesji zaś sejmowej, na której spór ten jest prowadzony, nie należy spodziewać się wielkich korzyści. Zasługuje na uwagę ta okoliczność, że polskie stronnictwo narodowe, pomimo iż obawia się zbliżenia na nowo Austrii do Rosji i nie uważa stanowiska hr. Gołuchowskiego za zapewnione, prowadzi w dalszym ciągu z taką zaciętością walkę z rusinami.

* (Uroczystość). Jutro, jako w dniu św. wielkiego męczennika i zwycięzcy Jerzego, w zamku królewskim o godzinie 11-ej z rana, odprawione zostanie nabożeństwo, na którym mają się znajdować kawalerowie orderu św. Jerzego i posiadający znaki honorowe orderu wojskowego.

* (Pierwsze przedstawienie wznowionego baletu) p. t. „Rozbójnik Morski” (Pirat), zgromadziło wczoraj do sali wielkiego teatru tłumy widzów, ciekawych zobaczyć balet mający ustalony za granicą powodzenie, a w którym nadto jeszcze, główną rolę przedstawiała p. Bogdanow. Zdając dziś sprawę z pierwszego wrażenia, jakie na nas wywarł ten piękny dramat choreograficzny, musimy wyrazić prawdziwe zachwycenie, jakie sprawił zebranej publiczności nie tylko uroczy, pełen skrzydlatej lekkości i rusałkowego wdzięku taniec p. Bogdanow, nie tylko jej gra pantomiczna doskonała i pojęta tek estetycznie—lecz oraz świetność samej ekspozycji, przepyszne jak w zaczarowanych legendach dekoracje, bogate kostjmy, a wreszcie i opromieniony blaskami fantastycznych płomieni, ostatni obraz zakończający „Pirata”. Publiczność zachwycona talentem znakomitej baleriny, ciągłymi oklaskami wyrażała uwielbienie swoje, a w ciągu widowiska ofiarowała jej dwa wspaniałe bukiety z cyframi. Nie małym też był triumf p. Cholewickiej, młodej tancerki tutejszej, która nawet obok p. Bogdanow, zbierała huczne oklaski, na które prawdziwym talentem zasłużyła istotnie. Nie potrzebujemy dodawać, że i p. Tarnowski, ulubieniec publiczności, którego taniec posiada tyle niewieściej jakoby gracji, przyjmowany był rzeszami oklaskami i zaszczycony przywołaniem. Słowem, pierwsze to przedstawienie nowego baletu, pomimo że go ogłoszono z udziałem drugich tancerek i pierwszych kryferek nawet, pomimo że „pas de trois” w pierwszym akcie i inne, bez udziału p. Bogdanow i p. Cholewickiej wykonane solowe tańce, budziły ironiczny uśmiech znawców choreograficznej sztuki—powiodło się jednak świetnie—tembardziej że „corps de ballet” wykonał wzorowo wszelkie przeznaczone mu ewolucje i obrazy. Samo tylko zakończenie „Pirata” zachmurzyło się smutnym choć szczęśliwie zakończonym wypadkiem—albowiem p. Bogdanow wraz z p. Tarnowskim, w skutek niedania w oznaczonej chwili sygnału, zapadli się wraz z p. Popielem z pewnej wysokości. Jednakże oprócz lekkiego stłuczenia, i przestachu, ulubiona ballerina nie poniosła żadnego szwanku—jak o tem naocznie przekonaliśmy się sami. Al.

* (Wieczór w instytucie muzycznym). Wczoraj wieczorem w sali dyrektora tutejszego instytutu muzycznego, na jego zaproszenie, zebrał się zwolennicy muzyki, dla wysłuchania treści koncertów, jakie wychowawcy tego instytutu, w artystycznej swej podróży po królestwie, dają w ważniejszych miastach. Wieczór wczorajszy rozpoczęła uwertura z opery „Oberon” Webera, wykonana na fortepianie orgue-melodykonie, 4-rech skrzypcach, 2-ch altówkach, wiolonczeli i kontrabasie, a zakończyła Medytacja z op. „Faust” Gounoda, wykonana przez tenże komplet. Z ustępów wokalnych, p. Grzywiński odśpiewał Arję z opery „Flet czarodziejski” Mozarta, i krakowiaka Moniuszki; p. Ignatowski Serenadę Pergolesiego i „Drzemkę” kujawiaka Rożnieckiego, obadwa w duecie „Wieczór miłosny” Campana, a oprócz tego kwartet wokalny, wykonał śliczny utwór Mendelsohna Bartholdy „Piękny lasie”, który słyszeliśmy z ogromnym efektem wykonany na czterech waltorniach, i mazurek Studzińskiego „Wiosna”. P. Czarnomski odegrał na fortepianie z towarzyszeniem orkiestry Andante i Rondo Mendelsohna-Bartholdy; p. Bolesław Moniuszko odegrał na wiolonczeli polonez „Pan Choraży” z op. „Hrabina” utworu jego ojca, Stanisława Moniuszki; pp. Koman i Ostrowski odegrali koncert na 2 skrzypce Alarda, a wraz z p. Jankowskim i Górskim, Adagio i Rondo quasi fantasia kompozycji Ap. Kątskiego na cztery skrzypce.

Wszystkie numera programu były wykonane poprawnie, z właściwym akcentem i wykończeniem. Szczególniej podobały się, obok ustępów zbiorowych, — „Piękny lasie” i koncert Alarda. Zbytecznym byłoby mówić jakich skrzydków wykształcił p. Kątski w swej klasie; p. Górski, Koman, Ostrowski, nie wspominając o innych, mogliby stanowić ozdobę każdego konserwatorium, swoją grą, odznaczającą się pełnością i czystością tonu, ekspresją i wykończeniem. Opuszczając ten przybytek sztuk, zwolennicy muzyki, szczerze dziękowali p. Kątskiemu za „sprawioną im przyjemność, i nie będziemy się wcale dziwić pochlebnym wiadomościom, jakie niezawodnie będziemy otrzymywali z miast, gdzie w swej artystycznej wycieczce, dadzą się słyszeć wychowawcy instytutu. Fortepian użyty na tym wieczorze, pochodzący z fabryki Małeckiego i Szedera, był właśnie tym samym, o którym niedawno była wzmianka w naszym „Przewodniku Warszawskim”, jako o przeznaczonym na powszechną wystawę paryską, i w istocie będzie tam godnie przedstawiał przemysł warszawski. V.

* (Onegdajszy koncert Bilsego) jako przeznaczony na uczczenie rocznicy przedwczesnej śmierci Mozarta, już samem bogactwem programu obudził żywe w publiczności zajęcie. Jakoż słuchacze napełniwszy salę resursy obywatelskiej, z uroczystym spokojem słuchali ostatniej symfonii nieśmiertelnego mistrza. Nie mamy potrzeby chwalić samego wykonania, tak symfonii jako innych części orkiestrowego programu. — Wiadome każdemu dokładność i wzorowa precyzja z jakimi orkiestra Lignickiego dyrektora egzekwuje każdy wielki czy mały fragment muzyczny—umiała też poszanować potężne dzieło Mozarta. Podczas tego wieczoru, młody artysta warszawianin, p. Hertz, odegrał dwa koncertowe ustępy na fortepianie: Concertstück i krakowiaka z orkiestrą Chopina. Przystawajeni do niezbyt szczęśliwych prób publicznych podczas nie rzadko zdarzających się popisów młodzieży (zawsze pełnej nadziei) gotowaliśmy się i teraz wysłuchać z cierpliwością i pobłażaniem popisu młodego Herta, lecz przekonaliśmy się niebawem że młodzieniec ten jest rzeczywiście już wyrobionym i wielce utalentowanym wirtuozem. Posiada on, oprócz biegłości stosunkowo znacznej i wykończenia w grze, to artystyczne, głębokie, z natury już odebrane poczucie, które samo tylko dozwala egzekutorowi wtajemniczać się w ducha kompozytora i odtworzyć myśl jego żywą i nieskażoną. Szczególnie też p. Hertz zadziwił nas wyborem pojęciem w wykonaniu Szopenowskiego Krakowiaka, utworu a raczej kaprysu genialnego mistrza, nastrożonego niesłychanymi trudnościami i wymagającego gry niepospolitej. — Publiczność z zapalem oklaskała młodego artystę, a my wróżyliśmy mu dziś już świetną przyszłość na obranej drodze. Al.

* (Wypadek). W dniu wczorajszym, Małgorzata Klejnknaht żona stróża domu N. 1091a. lat 27 wieku licząca, przygotowując napój ze spirytusu z tłustością (tak zwany krupnik) przypadkowym sposobem ukrop ten wylała na siebie, skutkiem czego mocno poparzyła sobie ręce i nogi. — W tymże dniu, w domu pod N. 1637 przy ulicy Wspólnej, pies wściekły ukąsił w rękę 15-letniego Stanisława Zagorlewicza.

* (Wieczór u J. C. W. W. Ks. Heleny Pawłówny). Liczba osób zaproszonych na świetny wieczór, dany 18 (20) listopada u Jej Cesarskiej Wysokości Wielkiej Księżnej Heleny Pawłówny, na cześć Dostojnych Nowo-zaślubionych, stosunkowo była ograniczona. Tego wieczoru w pałacu Krakowskim nie było ani balu, ani rautu, a jednak od godziny 9-tej wieczorem do 2 1/2 z rana, czas upłynął jakby jedna chwila. Wszystko na tej zabawie, poczynając od zewnętrznego oświetlenia pałacu i olśniewającego oświetlenia przedsionku i wielkich schodów, miało cechę artystyczną. Wieczór, albo raczej, oczarowanie, rozpoczęło się przedstawieniem komedji Alfreda Musset. Nazwiska pań Naplat-Arnault i Worms i p. Dupuis, posiadają dostatecznie że wykonanie było doskonałe. Ale żeby sobie wyobrazić wspaniałość widoku jaki przedstawiała sala, trzeba było go widzieć. Trzeba sobie wystawić amfiteatr, wznoszący się stopniami, obejmujący 300 osób, a zapełniony wyborem żeńskiego towarzystwa w Petersburgu. Mówimy żeńskiego, gdyż z wyjątkiem dwóch pierwszych i dwóch ostatnich, wszystkie rzędy amfiteatru były zajęte przez damy, w całym blasku ich świetnych toalet. Przy wejściu rodziny Cesarskiej, wszyscy zaproszeni zajmujący swe miejsca, powstali, a trudno wynurzyć obraz wspanialszy nad ruch tego tłumu, gdzie perły, djamenty, kamienie wszelkich barw błyszczały na ramionach olśniewającej białości. Po sztuce francuzkiej wykonano balet,

a raczej scenę fantastyczną, przy dźwiękach muzyki, po większej części wziętych ze *Snu letniej nocy* Mendelsohna Bartholdy. Muzyka, plastyczne pozy pani Petipa i pięknych dryjad, elektryczne oświetlenie, naśladowujące doskonale światło księżyca, tworzyły całość magiczną sprawiającą wrażenie. Po balecie rodzina Cesarska i zaproszeni udali się do innej części pałacu, a po krótkiej przerwie rozpoczął się koncert, którego program był następujący: 1) *Mira la blanca luna*, duet śpiewany przez pp. Calzolari i Graziani; 2) Arja z opery „*Okret widmo*”, odśpiewana przez panią Segofer; 3) Solo na skrzypce wykonane przez Wieniawskiego; 4) Romant ze „*Stranzieri*” śpiewany przez p. Graziani; 5) Kwintet *Cosi fan tutti* Mozarta, śpiewany przez panie Perelli i Segofer i pp. Calzolari, Graziani i Everardi; 6) Tercet na fortepian, skrzypce i wiolonczellę (si bemol, adagio i finale—Beethovena), wykonany przez pp. Rubinsteina, Wieniawskiego i Dawydowa; 7) Arja odśpiewana przez p. Perelli; 8) Solo na wiolonczellę, wykonane przez p. Dawydowa; 9) *Dormite*, śpiew ludowy, wykonany przez p. Calzolari; 10) Arja z „*Afrykanki*”, odśpiewana przez panią Budek; i 11) Tercet z op. „*I Lombardi*”, wykonany przez panią Perelli, pp. Calzolari i Everardi z solem p. Wieniawskiego. Sala, w której po koncercie podana była kolacja, przedstawiała swemi rozmiarami, przyozdobieniem i oświetleniem przepyszny widok. Nakoniec sam odjazd miał charakter szczególnie fantastyczny czyli poetyczny. W chwili kiedy wszystkie stopnie schodów były pokryte tłumem zaproszonych, dała się słyszeć muzyka na dole schodów, jakby ostatnie pożegnanie gości na tej zabawie, a żywe światło spadające z góry na grupy, zdawało się wskazywać, że zorza dnia następnego już weszła. (Głos).

* (Wiadomości dworskie.) Petersburg, 22 listopada (4 grudnia). W niedzielę, dnia 20-go listopada, hr. Redern, poseł nadzwyczajny i minister pełnomocny N. króla pruskiego, miał zaszczyt być przyjętym przez Najjaśniejszą Cesarzową na posłuchaniu pożegnalnym (*). W poniedziałek, 21 listopada, na balu danym przez szlachtę, Aristarchi-Bej, poseł turecki przy dworze pruskim, w misji nadzwyczajnej, miał zaszczyt pożegnać Najjaśniejszego Cesarza. (J. de St. Pet.)

* (Sekretarz stanu Milutin). Głos pod d. 22 listopada (4 grudnia) pisze o stanie zdrowia sekretarza stanu Milutina: „Dziś w stanie chorego daje się spostrzegać pewne, chociaż słabe polepszenie: czynność serca jakby nieco się ożywiła, i teraz cała uwaga lekarzy skierowana jest ku temu, żeby cokolwiek podnieść tę gasnącą czynność. Dziś Najjaśniejszy Pan raczył odwiedzić sekretarza stanu Milutina, i zadziwiająca nerwowość chorego chwilowo przesiliła paralityczny stan języka: dokładnie i wyraźnie wymówił kilka frazesów. Wszystko to daje pewną nadzieję”...

Ameryka.

* (Polityka prezydenta Johnsona.) *La Fr.* pisze: Z Waszyngtonu donoszą, że sekretarz stanu wydziału sprawiedliwości (*chief justice*) Chase, oraz generałowie Grant, Sickles i Dix, usiłowali wpłynąć wspólnymi siłami na prezydenta Johnsona, ażeby skłonić go do zmodyfikowania swej polityki w duchu opinii publicznej i do przyjęcia programu głosowania publicznego bez różnicy pochodzenia i koloru. Zdawało się, że przełożenia te wpłynęły na p. Johnsona i panowało przekonanie, że w przyszłej odezwie do kongresu, zrobi on pierwszy krok i poda rękę stronnictwu republikańskiemu. (Odezwa prezydenta Stanów Zjednoczonych, znana w treści z depeszy telegraficznej, służy dowodem, że usiłowania, o których wyżej jest mowa, nie odniosły skutku. P. R.)

Anglia.

* (Procesja robotników.) Londyn, 3 grudnia. Dziś odbyła się wielka demonstracja stowarzyszeń robotników na korzyść reformy. Procesja składająca się z kilku tysięcy ludzi z chorągwiami i bębnami, wyszła z Saint-James-Park i przechodziła się po mieście, przeciągając przed kilkoma głównymi klubami. Po przybyciu przed park Beaufort-House, gdzie miał odbyć się meeting, z powodu wielkiego natłoku jedna tylko część była w stanie przecisnąć się do parku. P. Potter, prezes stowarzyszenia robotników, p. Beales i inni wypowiedzieli mowy. Na ulicy, pomimo niepogody, ogromne zebrały się tłumy ludu. (Corr. Hav. Bul.)

*) Powtarzamy tę wiadomość dworską, pomyłka bowiem drukarska wkradła się do tekstu, który ogłosiliśmy wczoraj. (Przypisek redakcji J. de St. Pet.)

Austria.

* (Ochotnicy austriacy w Meksyku.) *Wiedeń, 5 grudnia.* Według niezawodnych wiadomości z Compiègne, cesarz francuzów oświadczył ambasadorowi austriackiemu, że marszałkowi Bazaine dane zostało polecenie, ażeby w razie powrotu wojsk francuzkich z Meksyku, legjoniści austriacy traktowani byli na równi z temi wojskami, i ażeby legjonistom, którzy będą sobie życzyć wrócić do kraju rodzinnego, zapewnione były środki do tej podróży. (*Wien. Abp.*)

* (Poseł neapolitański.) Baron Winspeare, dotychczasowy poseł nadzwyczajny i minister pełnomocny byłego króla neapolitańskiego Franciszka II przy dworze wiedeńskim, doręczył listy odwołujące go z tego stanowiska i oświadczył, że misja jego jest ukończona. (*La Fr.*)

Francja.

* (Kwestja meksykańska.) Żywiono obawy co do losu ochotników austriackich w Meksyku w razie wycofania z tamtąd wojsk francuzkich. Otrzymujemy ze źródła wiarogodnego, pisze *N. Fremdbl.*, uspokajające zapewnienie, że książę Metternich, ambasador austriacki przy dworze tuieryjskim, otrzymał jeszcze poprzednio od swego rządu rozkaz postarania się o to, ażeby w razie wycofania wojsk francuzkich z Meksyku, ochotnicy austriacy i inni traktowani byli z takimiż względami, jak i same wojska francuzkie. (*La Fr.*)

Hiszpanja.

* (Podróż królowej.) Czytamy w *La Fr.*: W podróży do Lizbony, którą królowa hiszpańska zamierza przedsięwziąć 9-go b. m., mają jej towarzyszyć książę Asturji i infantka Izabella. Większa część ministrów zaproszona została do wzięcia udziału w tej podróży. Jesteśmy w możności dać zapewnienie, że podróż ta nie ma żadnego celu politycznego.

* (Parlament północno-niemiecki.) Z wyjątkiem Hesen-Darmstadt, wszystkie rządy, do których wystosowana była depesza pruska z 21-go listopada, odpowiedziały już przyzwalając na objęcie nią poglądy i oświadczyły, że każą dokonać wczas wybory do parlamentu północno-niemieckiego, tak iżby ten ostatni mógł zgrupować się 1-go lutego. Wybory te dokonane będą po części dopiero w drugiej połowie stycznia, lecz w każdym razie, o tyle wczas, ażeby reprezentanci wybrani do parlamentu zdołali stawić się w tem zgromadzeniu na oznaczony termin. (*Nordd. A. Z.*)

* (Poprawka.) *Berlin, 3 grudnia.* Na dzisiejszym posiedzeniu izby deputowanych p. Becker i jego stronnicy zaproponowali następującą poprawkę: Izba żąda od rządu przedstawienia niezwłocznie prawa co do wcielenia księstwa laenburgskiego, albo też przedłożenia izbie podobnego artykułu, który dodany być ma do projektu do prawa o wcieleniu księstw nadelbańskich. (*Nord.*)

Włochy.

* (Ewakucja.) *Rzym, 3 grudnia.* Dziś rano odejchał z powrotem do Francji 85 pułk linjowy. Wszyscy oficerowie złożyli swój hołd papieżowi i otrzymali błogosławieństwo apostolskie. (*Nord.*)

* (Układy z Rzymem.) *Corriere italiano* zapewnia, że osoba stanu duchownego, którą posłano do Rzymu dla zbadania położenia rzeczy, doniosła przez telegraf, że ojciec św. przyjął ją serdecznie. Papież okazuje się skłonny do wszczęcia na nowo układów, pod warunkiem, że król Wiktor-Emanuel da swemu pełnomocnikowi nowe instrukcje, gdyż nie może układać się na podstawie tych zasad, które spowodowały w roku zeszłym zerwanie, są one bowiem przeciwne prawom i godności stolicy apostolskiej.

* (Reformy w Rzymie.) *La Fr.* pisze: Z Florencji donoszą do *Gen. Corr.*, że przywrócenie senatu rzymskiego, jest środkiem obmyślanym w Paryżu i zaproponowanym za pośrednictwem generała Fleury. Pamiętać atoli należy, że municypalność miasta Rzymu nosi nazwę senatu. Rząd municypalny, uznający władzę zwierzchnią papieża, lecz funkcjonujący podług własnego natchnienia, — taka ma być forma obmyślana dla utrzymania władzy świeckiej. Jesteśmy dalecy od wzięcia tej wiadomości na naszą odpowiedzialność; wszelakoż zwracamy uwagę i a to, że forma ta pozostaje w należytej zgodności z innemi środkami pojednania, przypisywanemi inicjatywie rządu francuzkiego.

Korespondencja Dziennika Warszawskiego.

Paryż, 28 listopada.

Sprawa meksykańska. — Jenerał Fleury. — Różne wiadomości. Nie znam w historii wypadku, który możnaby po-

stawić na równi z rozwiązaniem meksykańskiej tragedii. Cesarzowa Karolina, dostała pomieszczenia zmysłów, i było z czego; Maksymilian ucieka, żeby się nie spotkać z jenerałem Castelnau. Francja zobowiązała się pomagać Stanom Zjednoczonym, do uciskania Ortegi, którego amerykanie aresztowali, i przywrócenia Juareza do steru rządu, — Juareza, przeciw któremu nie dawno nie było dość wymysłów i przesładowań. Jeżeli to nie jest poniżeniem, hańbą, to czemuż jest? Napoleon I powiedział, że rozum zależy na umiejętności odróżniania rzeczy trudnych od niemożliwych; dla czego Napoleon III nie odróżnił niemożliwości przy wysyłaniu swych hufców do Meksyku? *Errare humanum est.*

Jenerał Fleury we Florencji dobrze był przyjęty, ale Prusy przypominały Włochom traktat z 13-go września, a to wyraźnie było wymierzone przeciwko Austrii.

W Compiègne po polowaniach następują widowiska, rauty i t. d. Hiszpanja przystępuje do traktatu względem jedności monety. K.

Rosja i Europa.

(*La Russie et l'Europe, par Henri Martin.*)

II.

Z artykułu *Głosu* N° 248 (Patrz *Dzien. Warsz.* N° 258, 259, 262 i 263), czytelnicy mogli już dostatecznie widzieć do jakich potwornych rozmiarów dochodzi *potwarz polityczna*, kiedy rozrukane namiętności polityczne pochają społeczeństwo na tę lub ową krańcową drogę. P. Henryk Martin, czyli jak jest zasada do mniemania, zamaskowane *fac totum* innej tajemniczej siły, sili się jakimś kosztem na doprowadzenie Rosji do upadku. Europa i Rosja razem żyć nie mogą, a nie mogą się rozjeść. Ciąsnio im, nie mają czem oddychać na tej połowie kuli ziemskiej. Któs z dwojga musi zginąć — albo Rosja, albo Europa, ponieważ dla obojga razem, mało powietrza, mało miejsca, mało światła. *Fac totum* siły ciemnej pragnie żeby zginęła Rosja. Za jedyny środek zgubienia Rosji, uważa *europęską federację*. Czy nie tę europejską federację miały na myśli w okólniku czasowego ministra spraw zagranicznych margrabiego de Lavalette do francuzkich agentów, wyraził: „wolność przymierzy”, ta „nowa zasada”, która niby obecnie „przeważa w Europie”? Jeżeli tak, to teraz rozumie my i tajemnicze znaczenie okólnika margrabi go de Lavalette i przeznaczenie dzieła p. Henryka Martin: „*La Russie et l'Europe*”. Co więcej, — staje się dla nas zrozumiałą dziwna polityka Francji w austro-pruskim zawikłaniu, a nawet stają się zrozumiałemi i niektóre pytyjskie prorocstwa rządu francuzkiego w ostatnich czasach. Nowa zasada wyrobiona przez Europę — „wolność przymierzy”, i „europęska federacja”, okazują się rodzonemi siostrami pomiędzy sobą, a może nawet, synonimami. Mgliste, zagadkowe wyrażenia okólnika margrabi go de Lavalette, stają się jasnymi tylko z dzieła p. Henryka Martin.

Jaką drogą p. Henryk Martin myśli utworzyć europejską federację dla zgubienia Rosji? „Odległa utopia europejskiej federacji”, według jego słów, przędzie w rzeczywistość dopiero wtedy, kiedy połączą się z sobą Francja z Niemcami, kiedy Niemcy „zerwą traktaty swych monarchów z wrogiem Europy” (wrogiem Europy — jest Rosja, a wyraził te w książce Henryka Martin drukują się grubym tytułowem pismem), i zniweczą porządek rzeczy istniejący od 1772 roku. I tak, pierwszym początkiem europejskiej federacji i punktem w którym mają się zejść państwa europejskie, ma być odbudowanie Polski w dawnych granicach i utworzenie nowego państwa w środku Europy. Państwo to powinno nazywać się: „*Etat polono-lithuano-ruthene*”, to jest polsko-litewsko-ruskim. „Ruskim” pomiędzy innymi powinno nazywać się dla tego, że wejdzie doń i Rosja, to jest prawdziwa Rosja, ale nie Moskwa, Rosja która leży na zachód od Dniepru, dla tego że leżąca na wschód od Dniepru, nie jest Rosją, nie jest ziemią sławiańską, ale uralsko-fińsko-tatarsko-turańską Moskwą. Dla oddzielenia prawdziwej Rosji od Moskwy, pan Henryk Martin przeprowadza linję od Ładogi wzdłuż Wołchowa, potem koło Władaju na południe do Dniepru pod Ugrą, a z tamtąd do Donu: wszystko leżące na zachód od tej linji, powinno należeć do Europy, do nowego polsko-litewsko-ruskiego państwa, a wszystko leżące na wschód pozostanie w posiadaniu uralsko-fińsko-tatarsko-turańskiej Moskwy, dla tego, że na zachód od tej linji są sławianie, tacy sami, jak polacy, kiedy na wschód od niej nie ma sławian, tylko jest Moskwa ze swemi zmoskalonemi azjatyckimi plemionami. Od Moskwy ma być odcięta cała Finlandja, to jest cała przestrzeń leżąca na zachód od morza Białego do Wygozera, Segozera i Ładogi, połowa gubernji petersburskiej z Petersburgiem, cały kraj

nadbałtycki, gubernja pskowska i pół nowogrodzkiej, pół twerskiej, część moskiewskiej, rizańskiej, woroneżskiej, tambowskiej, ziemi wojska dońskiego i wszystkie gubernje na zachód od tej linji demarkacyjnej. Jeżeli do czasu, dopoki Europa nie zdoła utworzyć z siebie proponowanej federacji i odciąć od Moskwy Rosję i Polskę. Moskwa zdoła wytepić w Polsce wszystkich polaków („par impossible”, dodaje zresztą łaskawie p. Henryk Martin), natenczas należy Polskę „znów zaludnić przez europejczyków”. Ale p. Henryk Martin stanowczo jest przekonany, że jeżeli zdarzy się takie nieszczęście, że w Polsce nie pozostanie wcale polaków, to pozostaną tam jeszcze polscy, litewscy i ruscy włościanie „instynktowo nienawidzący moskala”. „Zrobią oni to, że moskal będzie musiał wrócić z kąd przyszedł”, to jest do Moskwy.

Kiedy takim sposobem moskale pozostaną tylko przy swej Moskwie, natenczas „europęska federacja, *par la souveraineté du peuple*, rozstrzygnie kwestje o granicach”. W Poznaniu, Szlezewie, i włoskim Tyrolu, różne ludności rozgraniczą się według narodowości „według własnego ich uznania”. Przytem „polubowny sąd federalny” będzie dotykał tylko wątpliwych punktów, ważnych przez swe położenie, takich, naprzykład, z którymi złączony jest zbyt towarów różnych narodowości, a które nie należą wyłącznie do żadnej jedynej narodowości. Do takich punktów nasz publicysta zalicza Gdańsk „niemiecką kolonję”, która niezbędna jest dla Polski, jako jedyny punkt dotykający morza; Trjest — miasto włoskie, ale otoczone sławiańską i niemiecką ludnością, konieczny dla południowych Niemiec, jako jedyny punkt, otwierający im morze. Dla tego, kiedy utworzy się federacja europejska, i na ziemię zstąpi raj, Gdańsk, chociaż pozostanie miastem pruskim, nie powinien zamykać dla Polski ujścia jej wielkiej rzeki Wisły; Trjest nie powinien zamykać dla Niemiec tej jedynej przystani, koniecznej dla handlowych stosunków Niemiec z Adryatykiem, Lewantem i Egiptem; Trjest powinien stać się wolnym miastem; ale koniecznie powinien być złączony z Niemcami „na jakichkolwiek” warunkach.

Rozmaitości.

* (Pończochy papierowe.) Kolnierze papierowe do koszul dawno już w Stanach Zjednoczonych są używane; teraz zaczynają tam wyrabiać pończochy z mieszaniny papieru z muslinem. Pończochy takie kosztują tam prawie tyle, co para zwyczajnych pończoch bawelnianych lub nicianych, z tego powodu użycie ich mocno się już tam rozpowszechniło.

PRZEWODNIK WARSZAWSKI.

* (Poranek muzyczny) mający być wykonanym przez studentów szkoły głównej w dniu 27 listopada (9 grudnia) r. b., zostaje odłożony na dzień 4 (16) grudnia tegoż roku.

* (Prelekcje fizyki doświadczalnej.) P. Chandrikow zamierza mieć trzy odczyty popularne fizyki z doświadczeniami. Odczyty te odbywać się będą w szkole głównej w sali chemicznej, w niedzielę o godzinie 5 1/2 wieczorem. Pierwszy odczyt ma być 27 listopada (9 grudnia). Bilety na te prelekcje są do nabycia w księgarniach: Istomina, Koziańczikowa, Wendego, Hösika, Gebethnera i Wolfa, oraz przy wejściu do sali.

* (Gwiazdka w sklepu p. Bednawskiego.) Wiekami ustalone w chrześcijaństwie radosne witanie Narodzenia Zbawcy świata i uświęcony patriarchalny zwyczaj, silnie wsparty uczuciami miłości, przyjaźni lub wdzięczności darzenia się nawzajem na ową gwiazdkę, która przypomina niejako prowadzącą do Betleem mędrców wschodu gwiazdę, w szczególny ruch i życie wprowadza sklepy i magazyny w mieście naszym, w szeregu których nader wydatne trzyma miejsce, rozgalerziony w stosunkach, bogaty w zasoby pełnego gustu i elegancji towaru, i chlubnie od lat wielu renomowany sklep p. Władysława Bednawskiego, przy ulicy Miodowej pod N. 497c. Sympatyczna przedsklepowa wystawa handlu tego, darząca nas, jak kalejdoskop, coraz nowym widokiem estetycznych wyrobów z brązu, marmuru, porcelany, kryształu lub drzewa, zachwyca oko przechodnia, rodzi uczucie admiracji, i trudno zaiste nie zatrzymać się przed nią, na widok tylu dzieł sztuki, z którymi tu popisuje się inżynierja i kultura najpiękniejszych stolic Europy. Któż nie zna ogromnych zapasów sklepu tego w materiałach piśmiennych i narzędziach rysunkowych, w najobszerniejszych rozmiarach? Ileż to władzy i biur rządowych zaopatruje on we wszelkie kancelaryjne potrzeby? Wie dobrze młodzież szkolna, jak chętnie i po jak niskich cenach sklep ten dostarcza jej artykuły tyle niezbędne dla jej naukowego kształcenia. W papierach eleganckiego użytku do listów i korespon-

Wzór do deklaracji. W skutek ogłoszenia Naczelnika Zakładów Górniczych Okręgu Zachodniego z d. 17 (29) Listopada b. r. Nr. 6378, podaje niniejszą deklarację, iż podejmuję się dowozu w roku 1867 (tu wymienić rodzaj dowozu oraz cenę liczbą i literami) i poddaję się wszelkim obowiązkom i zastrzeżeniom warunkami licytacyjnymi objętym.

Na złożone do Kasy w Dąbrowie kwoty na wadium rs. N i na koszt ogłoszeń rs. N. kwity dołączam, które w razie nieutrzymania się przy licytacji sam lub przez umocowanego N. odbiorę.

Stale zamieszkanie moje jest w N. najbliższej stacji pocztowej w N. Powiecie N. Gubernji N.

Pisałem w N. dnia i miesiąca N. r. 1866. (podpisać imię i nazwisko).

Deklaracje winny być pisane wyraźnie i czytelnie bez żadnych przekreśleń i skrobaiń i mieć adres:

„Do Naczelnika Zakładów Górniczych Okręgu Zachodniego deklaracja na dowóz materiałów, których rodzaj wymienić należy” gdyż podane nie podług formy wskazanej lub podane później jak termin oznaczone przyjęte nie będą.

Warunki do powołanych licytacji służące przejrzenie być mogą w biurach Wydziału Górnictwa w Warszawie i Okręgowym w Dąbrowie, w godzinach służbowych, wyjąwszy świąt uroczystych.

Dąbrowa d. 17 (29) Listopada 1866 r. 1) Heimpel.

(N. D. 7750).

Z mocy wyroków Trybunału Cywilnego Gubernji Warszawskiej w Warszawie w dniu 10 (22) Grudnia 1865 r. i Sądu Apelacyjnego Królestwa Polskiego w dniu 26 Maja (7 Czerwca) 1866 r., między Wilhelmem Bruder obywatel w Warszawie pod Nr. 823 zamieszkałym zamieszkanie zaś prawne do tego interesu u Jana Niemirowskiego Patrona w Warszawie pod Nr. 498 zamieszkałego, obrane mającym z jednej a Lejzorem Milsztejn handlującym jako współnabywcą praw Teofila i Morytca Lotryngerów w Warszawie pod Nr. 2931 zamieszkałych z drugiej, oraz sukcesorami po niegdy Frantzu Lotrynger pozostałym to jest: a, Chają vel Anną z Moszków po Frantzu Lotrynger pozostałą wdową w imieniu własnym i jako współnabywcą czyniącą praw Morytza i Teofila rodzeństwa Lotrynger, po Frantzu Lotrynger, oraz jako matką i główną opiekunką nieletniej Leontyny Romualdy Lotrynger po Frantzu Lotrynger pozostałej córki, której to nieletniej opiekunem przydanym jest Ludwik Levy obywatel w Warszawie pod Nr. 2928 zamieszkały; b, Morytzelami; c, Jgnacym Lotrynger obywatelami; d, Teoflą Lotrynger i e. Bronisławą Lotrynger pannami pełnoletnimi w Warszawie pod Nr. 2928 zamieszkałymi, z trzeciej strony zapadłych sprzedane będą w Trybunale Cywilnym Gubernji Warszawskiej w Warszawie w wydziale III przed W. Józefem Sadkowskim Asesorem Trybunału delegowanym.

NIERUCHOMOŚĆ Nr. 2928 i 3037 w Warszawie położone a mianowicie:

Nieruchomość Nr. 2928 przy ulicy Solec, zaś nieruchomość Nr. 3037 przy ulicy Czerniakowskiej obiedwie w cyrkule IX w jurisdikcji Sądu Pokoju Okręgu i miasta Warszawy wydziału III należące prawem własności do sukcesorów niegdy Frantza Lotrynger.

Nieruchomość Nr. 2928 składa się: 1. Z domu frontowego drewnianego z piwnicami murowanymi sklepionymi o parterze i mieszkaniach poddasznych z przystawą drewnianą z tyłu.

2. Oficyny murowanej w połowie i w połowie drewnianej z bali w słupy o parterze i mieszkaniach poddasznych szczytowych dachówką karpiońską krytej.

3. Komórek z różnych desek postawionych, deskami krytych z gołębnikiem.

4. Bruk w podwórzu z kamieni polnych.

5. Parkanów z desek.

6. Placu łok. kw. 25331 1/2.

Nieruchomość N. 3037 składa się:

a, Z parkanów.

b, Placu łok. kw. 12939 1/4.

Obie te nieruchomości które razem sprzedane będą. Biegli oszacowali na rs. 11,415 kop. 15 i od tej sumy zacznie się licytacja. Rzeczona nieruchomość wydzierżawiona została na rok jeden od dnia 20 Maraa (1 Kwietnia) 1867 r.

Pierwsze ogłoszenie warunków sprzedaży odbyło się 17 (29) Sierpnia 1866 r., a termin do drugiego ogłoszenia warunków, a zarazem przygotowawczej licytacji oznaczony jest na dzień 28 Września (10 Października) 1866 r. przed W. Sadkowskim Asesorem Trybunału Cywilnego Gubernji Warszawskiej w Warszawie także pod Nr. 549 w wydziale III na godzinie 10 z rana.

Zbiór objaśnień i warunków sprzedaży przeznaczony być może w Kancelarii Podpisarza wydziału 3 Trybunału Cywilnego Gubernji War-

szawskiej w Warszawie oraz u podpisanego Patrona obrońcy Wilhelma Bruder, sprzedaż ztę popierającego w Warszawie pod N.498 amieszkałego.

Jan Niemirowski, Patron.

Następnie po odbyciu w dniu powyżej oznaczonym drugiej publikacji zbioru objaśnień i warunków sprzedaży, a zarazem przygotowawczego przysądzenia nieruchomości Nr. 2928 i 3037 w Warszawie, termin do ostatecznego przysądzenia takowych na dzień 1 (13) Listopada 1866 r. godzinie 4 po południu oznaczony został, który się odbędzie w miejscu posiedzeń Trybunału Cywilnego w Warszawie także pod Nr. 549 w wydziale 3 przed W. Sadkowskim Asesorem tegoż Trybunału delegowanym.

Licytacja obu nieruchomości zacznie się od sumy rs. 11,445 kop. 15 jako szacunku przez biegłych wynalezione. Czynie się wreszcie wzmianka że w miejscu zmarłego Patrona Niemirowskiego, który dotychczas sprzedaż tę popierał, dalej działać będzie Andrzej Brzeziński obrońca przy Senacie w Warszawie pod N. 497a zamieszkały.

Andrzej Brzeziński, Ob. p. S.

Termin powyższy dla braku licytantów nie odbył się w skutek czego Trybunał Cywilny w Warszawie wyrokiem z dnia 16 (28) Listopada 1866 r. szacunek nieruchomości Nr. 2928 i 3037 w Warszawie do 1/3 części obniżył i zarazem nowy termin do ostatecznego przysądzenia takowych na dzień 7 (19) Grudnia 1866 r. godzinie 4 po południu przed W. Sadkowskim Asesorem, delegowanym w miejscu posiedzeń Trybunału pod N. 549 w wydziale III oznaczył.

Licytacja w terminie tym zacznie się od sumy rs. 8583 kop. 84 3/4, jako 2/3 części przez biegłych wykazanego.

Andrzej Brzeziński, Obr. p. S.

(N. D. 7547.) Począwszy od d. 17 (29) Listopada r. b. rozpocznie się wyprzedaż win węgierskich z lat dawnych, jako prawnie zajętych przez publiczną licytację w Warszawie w domu pod Nr. 544 gdzie Apteka przy ulicy Długiej w piwnicy w chadząc w podmurze po lewej ręce. Wina te w wyborowych gatunkach nabywać można tak w butelkach jak i gąsiorach byle tylko, nie mniejszą niż raz pertją jak z dziesięciu butelek złożoną.

Licytacja odbywać się będzie codziennie, wyjątkiem świąt od godziny 3-iej do 6-iej z południa.

Walenty Supryniowicz, Kom. pr. zy S. A. K. P.

(N. D. 7749) Podaje do wiadomości, że w dniu 28 Listopada (10) Grudnia r. b. o godzinie 12 w południe w Warszawie, na targu publicznym Grzybów zwanym, w dniu 29 Listopada (11) Grudnia) r. b. o tejże godzinie 12 w południe w Okręgowym Błoniu Gubernji Warszawskiej, w rynku tegoż miasta, i w dniu 30 Listopada (12 Grudnia) t. r. o godzinie 12 w południe, w Warszawie na targu publicznym Grzybów zwanym, prawnie zajęte ruchomości jesienne: olszowe i machoniowe i sosnowe, jako to: komody, szafy, stoły, krzesła, toaletka, umywalnik i t. p. różne przedmioty, przez publiczną licytację sprzedane zostaną.

J. Kurman Komornik.

(N. D. 7740) W dniu 1 (13) Grudnia 1866 r. poczynając od godziny 12 w południe w rynku miasta powiatowego Mińska w Okręgu Siennickim, zajęte w drodze sądowej egzekucji ruchomości, jako to: meble palisandrowe, machoniowe, jesionowe, lustro w ramach palisandrowych, powóz z wszelkimi rekwizytami, kufy dębowe z żelaznymi obręczami i okowitę, przez publiczną licytację niezawodnie sprzedane będą.

A. Tymceki, Komornik.

DONIESIENIA PRYWATNE.

(N. D. 7747).

ZAWIADOMIENIE ZE SKŁADU HERBATY LEONA KRUPCKIEGO.

Właściciele fabryk Cukrowych dostarczają rozmaite gatunki Cukru z tego rocznych buraków, między którymi dostrzegłem że znajdują się i takie których smak i zapach nie jest przyjemny. - Co łatwem do skontrolowania gdy cukier w czystej ciepłej wodzie rozpuszczony i porównany zostanie.

Oznajmiam że składy moje herbaty w Warszawie zaopatrzone zostały tylko w odpowiednie co do dobroci gatunki cukru, i takowe sprzedają się niżej cen dawniejszych.

Cena świec stearynowych zniżoną została do 1 Grudnia r. b. to jest funt po kop. 29.

(1-19192)

KALENDARZ DOMOWY WYDANY NAKŁADEM Jana Jaworskiego, na rok zwyczajny 1867.

Z trzydziestu drzeworytami w tekście,

wyszedł z druku i zawiera następujące artykuły:

- 1. Część kościelna i astronomiczna. 2. Kaplica Pana Jezusa w Katedrze Warszawskiej, przez Mściśława Kamińskiego. 3. Owca zbłąkana i syn marnotrawny (z ryciną), przez Ks. Józefa Osickiego. 4. Książd Tomasz Pawłowski (z portretem), przez Marję Potławska. 5. Klemens Janicki, przez Bronisława Łozińskiego. 6. Tomasz Britton (z portretem), przez Jana Prusinowskiego. 7. Jacek Kępczyk, obrazek z życia Kurpików (z dwoma drzeworytami), przez Stanisława Nowińskiego. 8. Czerwony afisz, powiastka, napisał Wołody Skiba. 9. Licho-rzeszoto, powiastka, przez Teodora Tomasza Jeża. 10. Nowy Robinson Krzoe, przez Mściśława Kamińskiego. 11. Abisynja, przez Zygmunta Gawareckiego. 12. Puszcza Białowieska (z ryciną), przez K. M.

(N. D. 7746).

HANDEL WIN I TOWARÓW KOLONJALNYCH STANISŁAWA ŁASZCZ

w mieście Żychlinie Powiecie Gostyńskim otworzony dnia 8 b. m., zaopatrzony został w doborowe gatunki wszelkich Win; Węgierskich, Francuzkich, Reńskich, Szampańskich, Hiszpańskich, Porter Angielski Oryginalny, oraz świeże Towary Kolonialne, Bakalje i Owce włoskie. Rekomendując niniejszym mój Handel W.W. PP. Obywatelom okolic Żychlina, zapewniam, że staraniem i założeniem moim jest przy doborze dobrych i świeżych towarów, takowe po najprzystępniejszych cenach sprzedawać. (1-19375) Stanisław Łaszcz.

(N. D. 7311).

WAŻNE DONIESIENIE ZUPEŁNEJ WYPRZEDAŻY.

Z powodu podeszłego wieku i nastąpionej słabości, widzę się zmuszonym prowadzony przezemnie od 50 lat handel o ile można najspieszniej zwinąć i dla tego Cenę moich towarów ustanowiłem o 10 procent niżej cen fabrycznych. Podobne niepraktykowane niżenia cen nie tak prędko znowu nastąpi. Następujący cennik wskaże wartość moich towarów.

CENY STAŁE.

Table with 2 columns: Cena dawna, Cena obecna. Rows list various goods like 'tuzina prawdziwych chustek płóciennych', 'tuzina chustek batystowych', etc., with prices in roubles and kopecks.

(N. D. 7591) W dobrach znacznych w powiecie Kaliskim położonych, w których znajduje się Gorzelnia i Owczarnia zarodowa, dwóch młodych ludzi, mogą znaleźć pomieszczenie dla kształcenia się w zawodzie gospodarskim. O warunkach zgłosić się można franco do podpisanego w Uniejowie przez Turek. (19049) Rządca dóbr W. Szulc-Melissner. Rządca dóbr. (19049) DODATEK